Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 81. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 12-го КВІТНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 12, 1978 No. 81. VOL. LXXXV.

АРКАДІЙ М. ШЕВЧЕНКО, ЗАСТУПНИК ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ В СПРАВАХ ПОЛІТИКИ І РАДИ БЕЗПЕКИ, ВІДМОВИВСЯ ВІД ПОВОРОТУ ДО СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ З УВАГИ НА СУПЕРЕЧНОСТІ ЗІ СОВЄТСЬКИМ УРЯДОМ

Ню Йорк/Вашінгтон. — Аркадій Миколаєвич Шевченко, народжений в Україні 47-літній професійний совєтський дипломат та найвищий рангою совєтський громадянин на урядовому пості в Секретаріяті Організації Об'єднаних Націй, в якому він виконував обов'язки заступника генерального секретаря для справ політики і Ради Безпеки, створив у понеділок, 10-го квітня, найбільшу міжнародну подію дня своєю відмовою повертатись назад до Совєтського Союзу з уваги на його „розбіжності" зі совєтським урядом. Рішення в цій справі зробив Шевченко минулої п'ятниці, 7-го квітня, але світ довідався про це щойно в понеділок, 10-го квітня, із рівночасних повідомлень Секретаріяту Об'єднаних Націй в Ню Йорку і Державного Департаменту у Вашінгтоні. Речник Об'єднаних Націй, Франсуа Гіліяні, передав пресі коротке повідомлення, в якому сказано: „Аркадій М. Шевченко повідомив Генерального Секретаря, що він залишає свій уряд і в цьому зв'язку він згадав про суперечності з його урядом. Робиться зусилля для вияснння цієї справи. Отже під цю пору вважається, що Шевченко є на відпустці". Докищо ситуація зі становищем А. М. Шевченка ще неясна. Він перебував в Ню Йорку в характері дипломата і був затруднений в міжнародній організації — він очолював відділ для справ політики і Ради Безпеки, в якому є затруднених понад 90 урядовців, а заробітна платня Шевченка виносить 87,000 долярів річно. Очолюваний ним відділ контролює двома десятками підвідділів, які займаються справами роззброєння, космічних обширів та деякими африканськими справами. На цьому пості Шевченко був, радше повинен був бути незалежним від політики і вказівок совєтського уряду, хоча він часто перебував у совєтській місії. Вважається за певне, що після його рішення зірвати зі совєтським урядом, Шевченко втратить статус дипломата і буде звільнений з його посту в Об'єднаних Націях і тоді, мабуть, проситиме політичного азилю в Америці.

Справа Аркадія Шевченка, як згадано, викликала найбільшу міжнародну сенсацію, не тільки в Об'єднаних Націях, але і в багатьох країнах світу. Совєтські дипломати в Ню Йорку і Вашінгтоні — згідно з повідомленням у пресі — „не вірять своїм вухам", що Аркадій Шевченко, який закінчив дипломатичну школу в Москві та був протеґованим совєтського міністра закордонних справ Андрея Ґромика, справді „вибрав волю" і ці дипломати відмовляються від будь-яких коментарів. Рівночасно кружляє безліч всіляких тверджень і здогадів, між ними й такі, що Аркадій не жив в згоді зі своєю дружиною Ленгіною, яка перебувала разом з ним в Ню Йорку — вони мають 25-літнього сина Геннадія, який працює в міністерстві закордонних справ в Москві, та 16-літню дочку Анну, яка також перебуває в Москві — та що він, мовляв, не погорджував чаркою, що могло бути причиною, чому його відкликали до Москви. Ще інші твердять, що Аркадій Шевченко „цілком не виглядав" на совєтчика, ані своєю поведінкою, ані своєю мовою, має добре влаштоване помешкання в Ню Йорку та часто буває на гостинах і сам такі гостини влаштовував, але в добрих ресторанах і тільки рідко в себе дома. Деякі західні дипломати були часом здивовані його нескриваним скептицизмом відносно совєтської системи і політики. В дипломатичних колах його вважається за одного з кращих спеціялістів в справах роззброєння. На цю тему він опублікував дві книжки.

Вістки, часто діяметрально суперечні, про індивідуальність і поведінку Аркадія Шевченка заповнюють тепер шпальти газет, але місце його перебування та його дальша доля в цій хвилині ще не є відомі. Відомо тільки, що свої обов'язки в бюрі Об'єднаних Націй він виконував ще минулого четверга та що того ж дня ввечорі він мав сконтактуватись з Ернестом А. Ґросом, партнером адвокатської фірми Куртіс, Маллет-Провост, Колт і Мозел на Волл стріті, який в 50-тих роках був американським делегатом до Об'єднаних Націй і також займав пост асистента державного секретаря у Вашінгтоні.

Аркадій Шевченко

В Секретаріяті Об'єднаних Націй є затруднених усіх 190 совєтських громадян, між якими Аркадій Шевченко займав найвищий пост. В усіх повідомленнях засобами масової інформації про відмову Аркадія Шевченка вертатись до Совєтського Союзу та про його суперечності зі совєтським урядом згадується, що Шевченко є українського роду.

Василь Шарван переобраний на голову Відділу УККА в Боффало на сьому каденцію

Боффало (Михайло Лоза). — Збори, про які мова, — це вже 28 від створення Відділу УККА в Боффало (в серпні 1950 р.). Відбулися вони в неділю, дня 2 квітня 1978 р. в українському Домі „Дніпро". Відкрив їх голова Екзекутиви Василь Шарван, а згодом передав провід обраній Президії, яку творили: д-р Ігнатій Метіль — голова, Василь Райца — заст. голови і студ. Христя Стасюк — секретар.

Василь Шарван

Про пророблену працю Екзекутиви звітували голова Екзекутиви Василь Шарван, голова Допомогової Секції — Оксана Бережницька, секретар — д-р Михайло Лоза, фін. реф. — д-р Богдан Гарасим, реф. УНФонду — Василь Пристайко, реф. Рідної Школи — мґр Дануся Хутко, господарський реф. — Андрій Петришин.

За Контрольну Комісію звітував її голова — мґр Корнило Дзюба.

Голова Товариського суду мґр Мар'ян Морозевич ствердив із задоволенням, що в звітовому часі не було жадних судових справ.

Звітуванням охоплено час від 2 лютого 1977 року до 2 квітня 1978 р., тобто від попередніх Загальних Зборів до цьогорічних.

Голова Екзекутиви охопив своїм звітом працю організаційно - програмового сектора (яким керував мґр Іван Рішко) і сектора зовнішніх зв'язків (яким керував д-р Андрій Дякун). Звітодавець ствердив із

(Закінчення на ст. 3-ій)

ХУІІІ Конвенція СУА відбудеться при кінці травня в Ню Йорку

(СУА) — Чергова конвенція Союзу Українок Америки відбудеться в Ню Йорку в готелі Статлер Гілтон, 27, 28 і 29 травня ц. р. З огляду на Міжнародний Рік Дитини, що його проголосили Об'єднані Нації на 1979 рік та відзначення якого вже почалося у світовому маштабі, конвенція проходитиме під кличем „Сьогоднішня українська дитина — майбутнє українського народу". Виховні проблеми на еміґрації, насильна русифікація дітей і молоді в Україні та акції оборони дітей політичних в'язнів — це головні теми, що будуть порушені і дискутовані на пленумі і комісіях. Заплановано теж окремі панелі, що мають за завдання з'ясувати вклад жінок у розвиток українського суспільства, як також насвітлити сучасний рух за рівноправність жінок. У святочній частині відбудеться відзначення Округ і Відділів за працю в минулій каденції і урочисте відслонення таблиці меценатів Українського Музею — Округ і Відділів СУА.

Від весни минулого року працює Конвенційний Комітет під проводом Марії Томоруґ (голови), Ольги Гнатейко і Ірини Куровицької (заступниць голови). Редакційна колеґія, яку очолює Ірина Чайківська, вже віддала до друку конвенційну книжку.

Численні зголошення делеґаток і гостей вказують на велике зацікавлення конвенцією членства СУА. Можна сподіватися, що актуальні теми панелів притягнуть ширшу публіку, зокрема молоде жіноцтво — інформують з Централі СУА.

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло в місяці березні 1978 р. 288 аплікацій нових членів, що їх прислали такі секретарі й організатори:

По 4 і більше аплікацій надіслали:

І. Одежинський (153) — 21, Б. Корчинський (421) — 20, Олена Олек (22) — 13, В. Шарван (127) — 10, П. Дяків (427) — 8, В. Палідвор (204) — 7, Я. Билень (17) — 6, В. Варшона (299) — 6,М. Хоманчук (5) — 5, Т. Сливінський (59) — 5, Ольга Марущак (82) — 5, Галина Гаврилюк (170) — 5, В. Осадчук (172) — 5, М. Бережук (454) — 5, Р. Татарський (94) —4,В. Рефт (120)—4,Олександра Яворська (344)—4, Т.Фінів (350)—4, Я.Карпяк (385) — 4, В Запаранюк (484) — 4.

По 3 аплікації надіслали:

К. Хільченковський (10), В. Бойд-Борискевич (94), Геновефа Жеребняк (180), Анна Баранкевич (212), Й. Ірха (224), М. Кігічак (240), С. Островський (270), Д. Ґалонжка (307), В. Гавриляк (316), В. Шпачинський (327), Р. Припхан (399), Т. Войтів (503).

По дві аплікації надіслали:

Марія Кульчицька (8), П. Шевчук (13), Б. Верещинський (75), А. Кушнір (83), І. Сєрант (83), І. Ярчак (113), М. Сорока (136), В. Матичак (157), О. Твардовський (214), П. Ліщак (230), Марія Дейчаківська (233), І. Флис (267), Віра Напора (291), С. Мотрович (295), В. Лещук (303), Ю. Цегельський (368), І. Данківський (375), П. Тарнавський (375), М. Семків (379), М. Мартинюк (406), В. Крайник (423), Олександра Дольницька (434), Д. Заневич (441), Ольга Плешкевич (448), Р. Горнич (460), Віра Баніт (473), Олена Возняк (481).

По одній аплікації нових членів надіслало 53 секретарі та організатори. Разом Головна Канцелярія УНСоюзу одержала 288 нових членів.

КАРТЕР ВІДКЛИКАВ ПРОДУКЦІЮ НЕВТРОННОЇ БОМБИ, МОСКВА НАЗИВАЄ ЦЕ „МАНЕВРОМ"

Вашінгтон/Москва. — Президент Джіммі Картер минулої п'ятниці, 7-го квітня, повідомив, що вирішив покищо відкласти продукцію невтронної бомби, зазначуючи, що остаточне рішення в цій справі залежатиме від того, чи Совєтський Союз виявить „здержливість" щодо розбудови власної конвенційної та нуклеарної зброї та розміщення військової сили, тобто на відтинках, які безпосередньо заторкають безпеку ЗСА і Західньої Европи. Щоб запевнити, що Америка буде готова на випадок браку цієї „здержливости" з боку СССР, Президент в той же час доручив Департаментові оборони модернізувати ракети „Ленсерс" і 8-інчові артилерійні стрільна, щоб до них можна було прикріплювати невтронні бомби, якщо цього вимагатиме ситуація.

Коментатори вказують, що рішення президента Картера — це фактично компроміс, бо він спершу плянував оголосити, що ЗСА взагалі не продукуватимуть невтронної бомби, але під натиском гострої неґативної реакції з боку европейських членів Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) і зі сторони найближчих дорадників Білого Дому, він залишив відкритою можливість, що ЗСА таки випродукують невтронну бомбу, якщо Совєтський Союз не виявить подібної здержливости. Державний секретар Сайрус Венс, секретар оборони Гарольд Бровн, д-р Збігнєв Бжезіньскі, головний дорадник для справ крайової безпеки, переконали Президента, що згадана компромісова розв'язка до великої міри задовольнить союзників із НАТО, як теж запевнить, що Америка задержить у своїх руках „відстрашуючий потенціял" невтронної бомби і скріпить становище ЗСА у переговорах із Совєтським Союзом щодо нового договору в справі обмеження стратегічної нуклеарної зброї.

Виглядає, що компромісова розв'язка не задовольнила европейських союзників. Вони вважають, що невтронна бомба була б дуже ефективна проти комуністичних військових частин, якщо вони напали б на Західню Европу, але небезпека для цивільного населення европейських держав була б набагато менша від неї, ніж він іншої нуклеарної зброї. Европейські члени НАТО вважають, що невтронна бомба конечна для запевнення їхньої оборонної спроможности і тому прийняли рішення президента Картера досить здержливо, заявляючи, що „розуміють становище ЗСА".

Совєтські власті також неґативно сприйняли рішення Президента відкласти розбудову невтронної бомби, бо день після його заяви ТАСС, совєтське пресове аґенство, твердило, що „цією тактикою" президент Картер старається здобути від СССР концепції на інших,неспорідненних відтінках,а саме, старається послабити оборонну спроможність Совєтського Союзу. ТАСС рівнож твердить, що Президент хотів послабити „загальнопоширені протести" проти невтронної бомби і тому нібито погодився відкласти її продукцію.

„Правда", офіціоз комуністичної партії Совєтського Союзу, у своїм виданні з неділі, 9-го квітня, заявила, що повідомлення президента Картера — „це тільки маневр" і що ЗСА під „камуфляжем слів" плянують таки розбудувати невтронну бомбу. Західні коментатори вказують, що ці закиди Москви цілком безпідставні, але також зазначують, що совєтські власті хотіли подати цим до відома, що не плянують погоджуватися на жадні концесії щодо обмеження власної конвенційної чи нуклеарної зброї в заміну за те, що ЗСА здержаться з продукцією невтронної бомби.

Ряд впливових американських законодавців критикують президента Картера, бо вважають, що Америка таки повинна розбудувати невтронну бомбу бо вона конечна для оборони Західньої Европи, а також твердять, що Совєтський Союз ніколи не погодиться на обмеження зброї, яку вже має, в час, коли Америка ще навіть не має невтронної бомби.

СССР здобуває перевагу в ділянці військового летунства

Вашінгтон. — Генерал Роберт Диксон, шеф Тактичної команди військового летунства ЗСА, заявив Сенатській комісії для військових справ, що якщо продовжуватиметься теперішня тенденція, то американське летунство не зможе успішно протиставитися совєтському військовому летунстві, якість якого з кожним роком поліпшується.

Ген. Диксон, який відходить на емеритуру в кінці цього місяця, сказав сенаторам, що не тільки він, але чільні старшини всіх родів зброї затривожені фактом, що в час, коли Совєтський Союз постійно і дуже швидким темпом розбудовує щораз нову зброю, як теж робить її більш акуратною, то пляни модернізації американської зброї, в першу чергу літаків, постійно відкладені на пізніше. Він передбачає, що до кінця 1979-го року Совєтський Союз розбудує стільки тактичних літаків, що кількісно рівнятимуться сумі подібних літаків усіх членів Північно-Атлантійського Союзу (НАТО), тобто, Америки та її европейських союзників.

Американських старшин особливо турбує те, що Совєтський Союз в порівняльно короткому часі зумів змодернізувати свої військові літаки, а натомість ЗСА в тій дільниці зробили дуже мало. Протягом 1960-их років Вашінгтон і союзники Америки вважали, що хоча СССР на випадок війни міг би навіть мати більше літаків, то якісно кращі літаки вільного світу успішно відбили б напад комуністичного бльоку. Але, починаючи з 1976-го року, Совєтський Союз швидким темпом почав модернізувати своє військове летунство .

Генерал Петро Григоренко на Святі Тараса Шевченка в Сан Франсіско закликає до єдности

Сан Франсіско (О. Кейс). — В неділю, 2-го квітня, 1978 р. у переповненій залі української православної церкви, українці всієї метрополії Сан Франсіска, під проводом та організацією місцевого Відділу УККА, відзначили роковини нашого Великого Кобзаря Т. Шевченка. Великою несподіванкою для всієї української громади було те, що на Свято прибув великий борець за права людини, генерал Петро Григоренко.

Голова місцевого Відділу УККА, п. М. Цар, відкриваючи Свято, привітав ген. П. Григоренка та представив його громаді як великого і дорогого гостя.

Ген. П. Григоренко в свою чергу виступив і привітав зібрану громаду українців та виголосив надзвичайно зворушливу промову. Він почав з того, що Христос ніс тяжкий хрест не за себе, а за спасіння усього людства. Христос учив нас любити брата свого, ближнього свого і нарід свій, а чи багато серед нас, які виконують науку Христову? Тарас Шевченко теж ніс великий і тяжкий хрест не за себе, а за нарід свій. Т. Шевченко міг жити і розкошувати в ті часи, але він віддав усе своє життя для народу свого. Сьогодні в краю поневоленої нашої батьківщини є багато людей , які відмовилися від різкішного життя обіцяного владою, а взяли на себе тяжкий хрест за нарід свій. Генерал назвав багато теперішніх політичних в'язнів в Україні: Мороза, Тихого, Руденка, Матусевича, Мариновича та багатьох інших, які несуть сьогодні великий хрест за нарід свій. Всі ці люди не належать до жадної партії, ні до однакових політичних переконань, але їх всіх єднає боротьба за право і волю свого народу. Це є великий Рух — каже генерал Григоренко. І ми йдемо під гаслом: „Наш шлях на Голготу за права нашого народу". Далі ген. П. Григоренко коротко зупинився на історії боротьби українського народу за права і незалежність та підкреслив невдачі в тій боротьбі, які ставалися лише по причині відсутности єдности в народі. Він закликав всіх українців до

(Закінчення на ст. 3-ій)

НЮ ЙОРК МАТИМЕ ПЛОЩУ ,ТАРАСА ШЕВЧЕНКА"

Члени комітету для перейменовання вулиці „Голл Плейс" на „Тарас Шевченко Плейс" під час відвідин в УНСоюзі. На фото [зліва]: адв. Ю. Волинець, о. Л. Лавринюк із текстом резолюції в руках, п-і І. Куровицька і Г. Полчій; стоять [зліва] п-і Р. Полчій і головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір.

Ню Йорк. — Вулиця „Голл Плейс", при якій міститься українська католицька церква і школа св. Юра в Ню Йорку, буде перейменована на „Тарас Шевченко Плейс", згідно з повідомленням спеціяльного для цієї справи створеного комітету, що його очолює адв. Юрій Волинець. П'ять членів цього комітету відвідали Головну Канцелярію УНСоюзу і бюра Видавництва „Свобода" в середу, 5-го квітня, негайно після того, як Комітет парків, розваги і культурних справ Міської Ради Ню Йорку одноголосно апробував перейменування. Офіційне затвердження має дати Міська Рада на своєму засіданні у вівторок, 18-го квітня. Адв. Волинець заявив, що Рада таке затвердження дасть, бо після вислухання свідчень сімох членів комітету сім членів Міської Ради, які становлять Комітет парків, розваги і культурних справ, одноголосно апробували резолюцію і згодились бути співспонсорами резолюції в цій справі. Первісну резолюцію вніс член Міської Ради Генрі Стерн, а її піддержали радні Олівієрі і Фрілландер.

Із свідченнями перед Комітетом парків про значення Тараса Шевченка для українського народу та про стан посідання української громади в околицях долішнього Мангеттену виступали: о. Л. Лавринюк, сотрудник при парафії св. Юра, адв. Ю. Волинець, Г. Полчій (Українсько-Американські Ветерани), п-і І. Куровицька (Пласт) і М. Лучів (Українські Католицькі Ветерани). Крім них, українська делеґація включала: пані Р. Полчій (Окружна Рада СУА) і М. Хоманчука, голову Окружного Комітету Відділів УНСоюзу. Всі вони є рівнож членами Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій метрополітального Ню Йорку (Відділ УККА).

Після сподіваного затвердження резолюції Міською Радою, відповідне тимчасове позначення „Тарас Шевченко Плейс" буде вивішене ще перед посвяченням нової церкви св. Юра в неділю, 23-го квітня. Вулиця, про яку мова, міститься поміж 6-ою і 7-ою вулицями та поміж 2-ою і 3-ою евеню Мангеттену.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Щоб не було запізно

Нещодавно англійська газета ,,Дейлі Телеграф'' надрукувала повідомлення свого кореспондента, що Совєтський Союз зорганізував в містечку Масао де Бома, у північно-східній частині Анголі,хоронений поліцією, військовий табір для вишколу африканських партизан, які приїжджають сюди з різних африканських країн. Згідно з інформацією згаданої газети і західніх розвідчих центрів, в таборі перебуває під теперішню пору понад 25.000 рекрутів, громадян Родезії, Намбії і Заїру, яких совєтські і кубинські старшини підготовляють до майбутніх партизанських дій, знайомлячи їх з усіма родами зброї, включно з ракетною. Для практичної заправи юнаків і дівчат, майбутніх партизанських провідників, залучують, зглядно включають, у кубинські військові частини і посилають на поборювання руху спротиву, який ввесь час виступає проти комуністичного режиму Агостіно Нето і його совєтських та кубинських протекторів. Очевидно, у такій боротьбі багато їх гине не тільки від куль національних повстанців, але також від малярії та інших хворіб. Отже, Москва поповняє черговий злочин над африканською молоддю, використовуючи її як гарматне м'ясо проти заправленого у партизанських боях противника.

У лондонському ,,Таймсі'' й інших західних газетах вже раніше появилися перестороги проти совєтської інфільтрації африканського континенту і ставились питання: коли Захід прозріє й побачить, до чого змагає Москва в Африці? Лорд Чарлфонт у лондонському ,,Таймсі'', накреслюючи карту Африки, пише, що ще й сьогодні є серед політиків такі особи, які кажуть, що не треба боятися комуно-московського імперіялізму в Африці, бо там не ведеться, мовляв, ідеологічна, а тільки міжплемінна війна, а росіяни допомагають тим чи іншим групам без заміру захоплювати територію Африки. Тепер, коли Анголя, наприклад, проголосила в себе марксистську форму правління, а президент тієї держави Агостіно Нето піддався під цілковитий протекторат Москви, декому на Заході відкрилися очі, помимо того, що усі знали, — пише лорд Чалфонт, — що Нето був від молодости членом португальської Комуністичної партії, а перед тим служив активним комсомольцем в африканських молодечих комуністичних лігах. Після Анголі на чергу прийшла Етіопія, а тепер вже не тяжко догадуватися, хто буде наступною жертвою московських імперіялістів і їхніх кубинських спомагачів, які поводяться в Африці, як у себе вдома.

Москва устами свого амбасадора до Великої Британії Ніколая М. Лункова, атакує міністра Британії д-ра Дейвіда Овена за оцінку совєтської політики в Африці, називає її ,,зухвальством'', закидає британським політикам ,,перекручування фактів'', помимо того, що навіть непознайомлені докладно з проблемами Африки особи знають, що там перебуває 36.000 кубинських вояків, тисячі старшин і вояків Совєтського Союзу і також певна кількість вояків із сателітних держав. Все це в інтерпретації совєтського амбасадора називається ,,допомогою'', а критику такого поступування очеркується ,,образою соціялістичних країн''.

Очевидно, що сьогодні вже немає багато таких, які вірили б у совєтські твердження і запевнення. Проте, сама свідомість загрозливої дійсности ще далеко не вистачає, щоб загрозу відвернути. Коли ж мова про совєтську загрозу в Африці, то вона, мимо того, що Захід здає собі з неї справу, ще далеко не зустріла таких протизаходів з боку того ж Заходу, як цього вимагають найкращі інтереси, мир і безпека не тільки на тому обширі, але і в цілому світі.

Я. Гайвас

НЕ ТІЛЬКИ В АФРИЦІ...

Поїздка президента Картера до Африки була дуже на часі. Сьогодні бо на терені Африки і суміжних обширів розігрaється головний зудар свободолюбних і поступових сил світу з російським імперіялізмом і мрякобіссям віджилої доктрини марксизму. Саме на цих обширах Москва шукає під сучасну пору вирішних перемог.

Ставка в цьому великому і всебічному зударі, який починається пропагандою, боротьбою ідей, господарськими зусиллями, а кінчиться збройним конфліктом, непомірно велика, і вислід його вже в недалекому майбутньому може рішуче заважити на дальшому розвитку подій і укладі сил у світі. Зудар цей викликаний двома, домінуючими в сучасній світовій дійсності, чинниками: а/ енергетичними засобами, в даному разі головним з них — нафтовою ропою, головні резерви якої сконцентровані на терені Близького і Середущого Сходу в арабських країнах та Ірані (Персії); б/ поновленим російським тиском на традиційному шляху наступу російського імперіялізму на південь.

Після забезпечення західніх кордонів імперії ,,санітарним'' кордоном сателітних країн, відповідним в цій географічній полосі укладом сил і міжнародними трактатами, а серед них головний — Гельсінкські протоколи, Москва сконцентрувала свої сили і увагу в південному напрямку, на Ірані, арабських країнах. Зустрівши тут чималий спротив, бо тільки арабські держави — Сирія, Південний Ємен і, очевидно, Палестинська Визвольна Організація — далися впрягти у виконування московських плянів, большевики вжили клясичного у таких випадках маневру далекого обходу через Індійський океан і африканський континент, які і так уже від якогось часу були тереном їхньої пенетрації. Сприяла їхнім заходам постава країн заходу. Не стало Британської імперії, головної сили на цих теренах, так само відпали інші співчинники дотеперішньої рівноваги в цій полосі світу (Франція, Голляндія, Бельгія, Еспанія, Португалія), а ЗСА, зазнавши катастрофального фіяско у В'єтнамі, морально не готові на більші ініціятиви, а найважливіше, на вжиття сили і зв'язаний з тим риск, через що витворилася порожнеча.

Все це сприяло і сприяє плянам Москви. Її сконцентровані намагання в винятково короткому часі принесли їй величезні успіхи. Анголя була першим сигналом цих успіхів і покажчиком, як і в якому напрямі піде розвиток подій. Коли Москва зважилася на збройну інтервенцію в Анголі, вправді при допомозі кубинських наємників, стало ясно, що вона готова на велику авантюру. Попри насилання великої кількости людей для підривної роботи і творення агентурної системи, насичування терену наймодернішою зброєю у небувалих кількостях, прийшла мілітарна сила. Після Анголі прийшов крок далі, тільки з тією різницею, що цим разом (в Етіопії, колишній Абесінії), крім кубинського експедиційного корпусу, появилися московські генерали, летуни, техніки, воєнні експерти.

Вислід цієї другої поширеної інтервенції був згори відомий. В Етіопії, як і в інших країнах Африки, що під її впливом, Москва розбудовує великі бази і випадковий пляцдарм для дальших акцій в Африці і поза нею. Звідси вона матиме змогу повернути сили на північ, загрожувати Іранові й арабським країнам, замикати кільце навкруги нафто-енергетичних резервів,тиснути на захід і схід, навіть додатково впливати з півдня на розвиток подій в Західній Европі. Небуякі стратегічні можливості в Африці і поза нею! Вже сьогодні большевицька сила закорінюється на північних берегах Африки, в Лівії, Альжирі, які є неначе продовженням берегів південної Европи.

Світова преса друкує алярми і чорні прогнози на близьке майбутнє. ЗСА мусіли в якийсь спосіб проявити своє заінтересування Африкою і підкреслити свою присутність там. Вони вислали свій ,,експедиційний корпус'', тільки в числі кількадесяти людей, на чолі з президентом Картером, державним секретарем Венсом, дорадником у світових питаннях Бжезінським...

Дуже з цього приводу закричала Москва, а на висліди й успіхи, чи не успіхи цієї поїздки не прийдеться довго ждати. Одно є ясне вже: тією і подібними поїздками, дипломатичними маневрами, промовами і нотами (хто в нас не знає впливу славних меморандумів!) не вдасться зупинити червоної агресії. Тільки сила, тільки рішучість ужити її можуть цю агресію припинити, взяти під контролю.

Де ж є та сила?

Після десятиліть запаморочення, зазнайства і прямо сліпоти американські й суспільні керівні кола починають прозрівати. Починають зривати полуду зі своїх очей, позбуватися ,,оптичних'' злуд, що в цьому світі, як і взагалі в житті, можна тривало жити і розвиватися рожевими маріннями про вигідне життя, постійне зростання матеріяльного добробуту, суперлібералістичні норми суспільного життя, всевладність доляра. Чоловий рупор тих кіл в ЗСА, ,,Ню Йорк Таймс'' з вівтірка, 4-го квітня, в редакційній статті ,,До Африки з обіцянками'' зважився написати: ,,Міцні течії африканського націоналізму є найкращою запорукою, що політика деклярації містера Картера є на місці. Цією поїздкою він правильно зідентифікував американські інтереси з цими течіями. Але африканська подорож нації (Америки) щойно почалася". (The strong currents of African nationalism are the best assurance that the policy declarations by Mr. Carter are appropriate. With this trip, he has forthrightly identified American interests with those currents. But the nation's African journey has only begun.)

Хто з нас не пригадує тих постійних злобних нападів і наклепів тієї самої газети і кіл, які вона репрезентує, проти націоналізму в світі? Хто з нас може забути про те, що, йдучи до них, не один український діяч був змушений уникати навіть слова ,,націоналізм''? Хто з нас може не бачити, що великі органи великого капіталу, які, чи нам це приємно, чи ні, вважають світовий націоналізм головною перешкодою у своїх намаганнях господарської домінації світу?

Треба було важких ударів і великих невдач, треба було загрози ,,перед власним порогом'', щоб прийшло прозріння, щоб зрозуміти, що єдиною тривалою силою, яка може протиставитися російському імперіялізмові і комунізмові, є націоналізм, а в першу чергу, націоналізм поневолених народів. Народів, які змагаються за свої права з усіми світовими агресорами, усіми тими, що хотять володіти ними, старшувати над ними, використовувати їх!

Не тільки в Африці, а в цілому світі, а в першу чергу, поза залізною заслоною! Все інше тільки доміжне, тільки додаткове до цього націоналізму, і не будь його, не було б тієї сили, що не лише протиставиться і безкомпромісово бореться з русифікацією і большевизмом, але не раз уже показала, що вміє собі давати раду з ними, уміє їх перемагати!

М. Л-ий

АФРИКАНСЬКА ПРЕСА

Тижневик ,,To the Point", який появляється в Йоганесбургу у Південній Африці, подав цікаву статтю про стан преси в Африці.

Кажуть, що свобода йде рука в руку з індивідуальною свободою. Тому сказати, що в Африці є мало свободи преси, це підкреслення того факту, що демократія й особиста свобода в розумінні Заходу є там дуже обмежена.

В 1970-му році, десять років після здобуття незалежности, було в Африці 179 щоденників, у порівнянні 220 в 1964-му. Згідно з останнім обрахунком, тепер залишилося всього 145. Не зважаючи на малу, але все збільшувану грамотність, кількість часописів постійно зменшувалася. В дев'ятьох африканських державах, включно з Ґвінеєю і Лесото, взагалі нема щоденників. Південна Африка стоїть на першому місці в списку з 21 щоденником, за нею йде Єгипет з 17 щоденниками і Нігерія з 13 щоденниками, з яких 10 є урядові.

Цікаво, що в Африці своєрідна ,,чорна доба преси'' почалася разом із осягненням незалежности. Джордж Одіко, колишній генеральний секретар Юнії Журналістів Кенії, відверто заявив під час семінару африканських журналістів у Найробі, що під незалежністю часто розуміли корупцію. Більшість журналістів відверто признають, що часописи, які колись були авангардом у боротьбі за незалежність, тепер мають розмірно меншу свободу висловлювати свою думку, ніж мали за колонізаційного правління.

Майже всі після-незалежницькі конституції ґарантували свободу преси — принаймні на папері. В багатьох випадках, одначе, ця свобода тривала коротко, як нові правителі взялися наново укладати та змінювати конституцію (щось так, як непричком Брежнєв! — М. Л-ий), щоб пристосувати їх до африканських політичних проєктів. У тридцятьох африканських країнах конституцію було припинено або заступлено указами. Згідно з повідомленням Порівняльного Дослідження Свободи, в 1977-му році всього дві африканські країни, Ботсвана і Ґамбія, є ,,свобідні''. З решти, себто зі 43 незалежних держав тридцять були записані як ,,несвобідні'', а тринадцять як ,,частинно свобідні''.

Хоч малощо не всі африканські уряди й далі подають побожні заяви про свої зобов'язання щодо громадянських вольностей і свободи преси, то деякі настановили формальні цензурні закони, наприклад, Етіопія, Нігерія й Камерун. В Анголі, Мазамбіку, Ґвінеї, Конго, Ґвінеї-Бісав і Беніні преса перетворилася в пропагандивний орган правлячих марксистських партій.

Із 25 державних пресових аґенств в Африці лише агенства в Марокко, Родезії й Південній Африці виконують свою приймальну і розподільну пресову роботу незалежно від уряду. (Одначе, Південна Африка має пресовий закон із додатком, що можна припинити працю журналістові, або появу часопису за порушення закону).

Вісті, які передаються за границю, є часто більше контрольовані, ніж приймальні вісті, бо багато країн, які розвиваються, є загалом вразливіші на те, як на них дивиться решта світу. Конго, Екваторіяльна Ґвінея, Малабі й Уганда прогнали попросту журналістів. Інші країни заборонили доступ деяким кореспондентам. Два роки тому Міжнародна Амнестія назвала по імені 81 журналіста, в'язнених у різних частинах світу. Зареєстровано 44 випадки примхливих арештувань і притримання в одній Нігерії! В Маляві якусь кількість журналістів не бачили протягом кількох літ. В Уганді журналістів мордували, м. і., редактора католицького часопису знайшли з руками, прикованими до кермового колеса згорілого авта.

Та хоч як похмура ця картина, все ж таки є деяка надія на будуче. До ясних познак треба зарахувати факт, що деякі африканські журналісти почали боротися проти урядових обмежень. На зборах Нової Юнії Журналістів Африки в Кінгаса в 1974-му році журналісти заявили, що до їх ролі можна долучити поліпшення становища людини в африканському суспільстві, одначе; всяке тупцювання навшпиньки довкола урядової лінії мало спричинитися до повного розвитку африканської журналістики.

Нова доба для преси в Африці могла б настати, якщо більше країн — так як Нігерія — прямували б до цивільних урядів, основаних на демократичних принципах. Чи така доба недалека? Деякі африканські журналісти думають, що вона недалека. Покищо в більшості африканських країн демократичний уряд і часопис у приватних руках — це ще дуже далека річ.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДВІ ПСИХІКИ ТА ЛИШ ОДНА ХАРИТАТИВНА ОРГАНІЗАЦІЯ

Не хочу входити у саму суть проблеми, порушеної ред. Іваном Кедрином у статті ,,Дві психіки'' (,,Свобода'', 23 березня 1978), бо вона надто широка і політична, але одно місце в тій статті неправдиве і несправедливе.

Ред. Кедрин каже, що ,,вільні українці не створили ніякої такої установи, до якої могли б зголошуватися новоприбулі з України люди, установи понад і позапартійної, суто харитативної. Не зробив цього ані ЗУАДК...''

Це не відповідає правді. Українці створили таку установу і створили її ще перед тим, заки до Америки прибули надто розполітиковані так звані ,,нові іміґранти''. Під час Другого Конгресу Американських Українців у Філядельфії 22 січня 1944 року покликано до життя Підготовчу Комісію, що мала об'єднати всі допомогові організації українців в Америці, а вже 20 червня того ж року з ініціятиви цієї Комісії відбулись основуючі збори Злученого Українського Американського Допомогового Комітету — установи, що об'єднала всі допомогові організації для співпраці в харитативному секторі. Саме ЗУАДК — установа безпартійна, що об'єднувала від самого початку й об'єднує всіх українців, без уваги на віровизнання, чи політичні погляди — стала та є досьогодні тією безпартійною харитативною установою, про яку говорить ред. Кедрин. І ред. Кедрин про це добре знає, бо він від довгих років є діяльним членом Дирекційної Ради ЗУАДКомітету і довголітнім членом Контрольної Комісії цієї установи. ЗУАДК — не тільки існує, але виконав велику харитативну діяльність від переселення сотні нових поселенців, почерез допомогу українським втікачам в різних країнах, до великої допомоги українським поводянам в Югославії. У всій своїй діяльності ЗУАДК діяв як понад- і позапартійна установа, допомагаючи українцям, без уваги на їх релігійну приналежність, чи й політичні переконання. Ред. Кедрин також добре знає, що Леоніда Плюща, про якого він пише у згаданій статті, перший зустрів на кордоні Австрії ніхто інший, тільки представник ЗУАДКомітету, директор Европейського Представництва цієї установи Михайло Рудко. ЗУАДК зорганізував велику збіркову акцію на забезпечення родини Плющ, яка ще продовжується.

Це правда, що діяльність ЗУАДКомітету не така тепер голосна,як була давніше. Та все ж ЗУАДК утримує своє Представництво в Европі саме з думкою про допомогу для нових еміґрантів. Европейське Представництво, крім канцелярії у Мюнхені, має контакт з Віднем і Римом, де під цю пору існують перехідні пункти для новоприбуваючих. Непорозуміння у статті ред Кедрина вийшло, на мою думку, через політику. Ми занадто велику увагу даємо політиці, забуваючи при тому про інші справи — культуру, шкільництво і Суспільну Службу. Від років, на всіх зборах ЗУАДКомітету я поширюю думку, щоб в Суспільній Службі, в ЗУАДКомітеті працювали люди, що не заанґажовані в політичних організаціях. Тоді і назовні буде заманіфестовано, що ЗУАДК — це неполітична понад- і позапартійна установа, що взяла на себе відповідальне завдання Української Суспільної Служби.

Остап Тарнавський
Екзекутивний директор
ЗУАДКомітету

„НАЦІОНАЛЬНА ПРОБЛЕМА В СССР"

I

(СВУ) — Від середини 1977 року, організація Американці за Визволення Поневолених Націй (АВПН), Інк., з ініціятиви Спілки Визволення України (СВУ), яка є її членом, нав'язала контакти співпраці з групою росіян-новоеміґрантів з СССР (Ленінград, Москва — РСФСР), які в ліквідації совєтської імперії й побудові російської національної держави бачать єдиний рятунок звільнення від комуністичної узурпації і врятування російської культури від совєтизації, а росіян від винародовлення в наслідок його духовної й фізичної деґрадації і небезпеки поступового зникання російського етнічного типа через перемішування з переважаючими чисельно неросійськими народами СССР.

Поставлена ціль: росіяни за свою національну державу пов'язане зі звільненням Росії від колоніяльного тягару — співпадає зі стремлінням поневолених націй СССР до власної державної незалежности.

Таким чином на базі розчленування СССР на національні держави поневолених неросійських народів та побудови національної держави російського народу без жадних колоніяльних посягань, є єдиною запорукою створення спільного фронту цих народів з росіянами з метою ліквідації останньої колоніяльної імперії в світі-СССР.

За територіяльні кордони майбутніх самостійних держав на просторах СССР прийнято теперішній поділ 15-оти т.зв. „союзних республік", які в мирних обставинах будуть зміненні з врахуванням етнографічних розселень кожної нації, які в СССР у багатьох совєтських „республіках" не відповідають національним інтересам окремих націй.

Першим кроком на шляху співпраці була ,,Плятформа для співпраці", яку від імени групи росіян оголосив на засіданні керівних органів АВПН, 12-го червня 1977 року в Ню Йорку Ігор Сінявін. Вона була прийнята АВПН за основу для контактів з Російським Національним Рухом.

Плятформа була опублікована в українській пресі, а зокрема в ,,Свободі'' з 14-го червня 1977 року і в її англомовному виданні ,,The Ukrainian Weekly" з 14-го серпня 1977 року.

З метою поширення співпраці, 18-го грудня 1977 року відбулася в Ню Йорку спеціяльна Конференція АВПН на якій росіяни, під загальною назвою ,,Національна проблема в СССР" прочитали дві доповіді: ,,Наша відповідь" — Ігор Сінявін і ,,Росіяни за ліквідацію імперії" — Пьотр Болдирєв.

Після доповідей були запити й дискусія.

Тому що з матеріялів Конференції, які будуть опубліковані АВПН в російській і англійській мовах окремими брошурами, нижче друкуємо лише доповідь П. Болдирєва, ще цитуємо кілька думок висловлених І. Сінявіним в його доповіді ,,Наша відповідь":

,,Декому ми здаємося білими круками в середовищі російської еміґрації, але так воно не є. Ми можемо послатися на відомого російського мислителя Г. Федотова. Його позиція в національному питанні в статті ,,Судьба імперій" в ,,Новом журналє" ч. 16 за 1947 рік, близька нам".

,,Зараз в Росії духовне відродження.

Сьогодні всі настрої й рухи виходять з морально-релігійних спонук.

Той факт, що велика Росія творилась... на колонізації й військових загарбаннях... встає у всій повноті перед сумлінням російської людини".

,,Більше ніж десять років тому, я був знайомий з Всілієм Чернишовим. Він написав історіософську працю в якій доводив необхідність звільнення російської нації від тягару неросійських народів. За ці свої твердження його запроторено на три роки до будинку божевільних." За ці ідеї КҐБ викинуло за Захід і згаданих доповідачів!

Пьотр Болдирєв

„РОСІЯНИ — ЗА ЛІКВІДАЦІЮ ІМПЕРІЇ"

Дозвольте мені продовжити виступ доповідача Ігоря Сінявіна й розвинути деякі основні точки нашої позиції відносно національного питання в СССР.

Ця позиція, покищо є лише однією з тенденцій в загальному потоці того визвольного руху в СССР, який існує вже друге десятиліття й безперечно натхненний не стільки вузькополітичними й вузьконаціональними, стільки морально — релігійними й духовними пошуками, обов'язками й цілями.

І в цьому розумінні ми і наша позиція — не є якимсь антинаціональним винятком між росіянами. Ми, як підкреслив доповідач І. Сінявін, не розкольники, не відступники, які збилися зі шляху і втратили орієнтири. Навпаки, залишаючись в рядах, ми лише намагаємось зробити наступний крок, який є неминучим вислідом попередніх.

Тому заклик А. Солженіцина до розкаяння й покаяння, звернений перш за все до нас, росіян, тобто фактично заклик до морального переосмислення всього нашого історичного шляху, а в тому й на міжнаціональні відносини, на національну проблему, як вона складалася на території самодержавної Росії й теперішнього СССР в наслідок перепроваджуваних під різними прапорами, але завжди по суті імперіялістичними анексіями й завоюваннями.

Ми не є професійні політики, хоч нам і доводилось займатися політичною діяльністю в дисидентському русі в СССР. По професії Сінявін — художник і письменник, а я — релігійний філософ.

Ми взагалі не вважаємо політику, яка так чи інакше має в собі не малу долю цинізму й неправди, за силу, яка визначає людські відносини. Ми переконані, що є інші, більш високі і сильні цінності, ніж політична влада й боротьба за неї любими способами. І властиво через те, що ми не політики, ми не шукаємо особистих користей, не боїмося глянути правді в очі, а хочемо відверто заявити про свої погляди, відкрито виставити їх на суд історії і людей. Ми — просто росіяни, які глибоко затривожені долею нашого народу, який опинився сьогодні в такому трагічному становищі. Але ми не пропонуємо готових рецептів. Ми шукаємо виходу й запрошуємо всіх тих, що щиро бажають добра російському й сусіднім з ним народам взяти участь в цих тяжких, але життьово необхідних пошуках.

Визначний російський мислитель Вл. Соловйов сказав: „Поліпшити життя народу не можливо без жорстокої критики народнього життя." Так, самокритика потрібна, але сьогодні, нам, росіянам, її вже не вистачає. За 60 післявоєнних років в Росії накопичилось стільки зла, що ці авгієві конюшні в стані вичистити тільки воістину всенароднє, загальнонаціональне розкаяння. В тому числі й за імперіялістичні спокуси минулого й теперішнього.

Часто кажуть, що в історії Росії центральна влада ніколи не заступала інтересів російського народу, ніколи не була споконвічно російською. І від її імперіялістичних претензій росіяни терпіли більше, ніж поневолені Петербургом і Москвою неросійські народи. І що за створення великої імперії, властне російський нарід платив найбільшу ціну своїм потом і кров'ю. Так, центральна влада в Росії дійсно ніколи, чи майже ніколи не була відчитна перед своїм народом, і менше всього рахувалася з росіянами.

Але ж факт лишається фактом, що якраз російський народ завжди надійно підтримував центральну владу хоч був нею найбільше визискуваний для її гегемоністичних і загарбницьких цілей. І власне оця фізична могутність росіян та їхня моральна безвольність служили і служать тепер головним знаряддям в руках імперіялістичної верхівки.

А тому дозвольте запитати: хто ж інший, крім самого російського народу, відповідає за вчинки своїх керівників включно зі злочинами народовбивства інших народів?

Тому не виправдують російський народ жодні заяви про те, що, мовляв, ці злочини були заподіяні проти його волі.

Яка користь з народної волі, якщо вона не виявляється активно, якщо нарід не протестує, а мовчить? Таким чином народ все це прикриває й стає співучасником керівних злочинців, чим викреслює себе зі списку історичних народів! Бо мовчазний безвідповідальний народ не має місця в історії, він завжди лише — пасивний матеріял, використовуваний в різних, частіше всього ворожих йому, а то й просто злочинних цілях.

[Продовження буде]

Концерт в пошані Кобзареві на Фльориді

Голівуд, Фльо. — У неділю, 12-го березня ц.р. заходом Відділу УККА в Маямі, Концертом вшановано нашого Пророка — Тараса Шевченка. В пополудневих годинах, заля Українського Культурного Центру, почала наповнятися громадянами Маямі й околиці включно з туристами. Сцена, прибрана великого розміру портретом молодого Шевченка, надавала поваги та святочного настрою вже при вході на залю.

Програму концерту розпочато відспіванням американського гимну українською мовою, у виконанні Українського Національного Хору. Голова Відділу УККА в Маямі В. Хомяк відкрив свято, а відтак залунали слова „Заповіту". Святочну доповідь виголосив гість з Канади, проф. І. Бойчук, який захопив публику своєю дикцією та змістом реферату. Парох української православної церкви, говорив про „Релігійність Т. Шевченка", навівши цитати з „Кобзаря", які впевняли, що Шевченко був добрим християном.

Зворушливою точкою програми був виступ пані Брилевської, членки Управи Білоруського Конґресового Комітету в Маямі, яка рецитувала поему їхнього поета Купала: „Тарасові Шевченку". Гордість наповнила серця слухачів, як інні народи у своїй материнській мові звеличають нашого Кобзаря, називаючи його Пророком і свого народу. Поему татарського поета С. Шакір: „Тарасові Шевченкові" — рецитувала Н. Мудрейко.

Найбільшою приємністю є бачити нашу дітвору „Рідної Школи" на сцені, яка виконала збірну декламацію: „Поклін Тарасові" — Ю. Шкрумеляка, інсценізацію „Причина", сл. Т. Шевченка та відспівала „Учітеся брати мої" — сл. Тараса Шевченка — муз. М. Гайворонського, під наглядом учительки Іванни Сперкач. Сольо на піяно „Чаконне" — А. Дуранда Оп. 62, відіграла учениця „Рідної Школи", надійний талант на майбутнє — Елі Хомяк. Пані Ганна Давида-Крем, відспівала дві пісні: „Минули літа молодії" — сл. Т. Шевченка — муз. Лисенка та „Вечірняя пісня" — сл. М. Самійленка — муз. Стеценка.

Український Національний Хор під керівництвом енерґійного дириґента М. Івашка, відспівав народну пісню „Реве та стогне" — сольо заспівував М. Собчак та „Думи мої" — сл. Тараса Шевченка, до мелодії яких пані Надія Михайлюк рецитувала поему „Думи мої" — з великим чуттям та артизмом. Музичний супровід в концерті виконав відданий на услугах маямській громаді — віртуоз Б. Сперкач. Грімким відспіванням „Ще не вмерла" закінчено концерт.

Н.М.

Генерал Петро Григоренко...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

єдности, відкинути всі партійні чвари та створити один моноліт української нації і лише тоді можна буде поставити українську справу на міжнародній арені і лише тоді буде легко здобути свої права і незалежність. І тут ген. Григоренко навів декільки цитат Тараса Шевченка, який теж і давно закликав до єдности.

На кінці своєї промови ген. П. Григоренко сказав дослівно: „Партія це є лише внутрішнє життя, а нація стоїть понад все. Я готовий приєднатися тут до любого українського національного Руху, але національного, не партійного. Я тепер з Вами! Єдність і лише єдність є запорукою майбутности нашого українського народу і тому я ще раз закликаю всіх українців до єдности".

Далі почалася офіційна академічна частина роковин Тараса Шевченка під керівництвом культ. - освіт. референта УККА п. Л. Лисенка. Доповідь про життя і творчість Т. Шевченка, прочитала проф. Зінаїда Панасенко. В художній частині тричі виступав жіночий хор Союзу Українок Америки під керівництвом Марусі Черепенко, акомпоньювала Н. Базальська. Всі пісні були з творів Т. Шевченка. На високо професійному рівні був виступ молодої співачки Марусі Черепенко, яка відспівала „Ой надіну черевички" з опери „Чорноморці" та „Ой нащо ж мені чорні брови". Ляриса Шулешко-Шумакова зворушливо продеклямувала „Послання Т. Шевченка.

З великою радістю необхідно відзначити масовий виступ молоді з деклямаціями та піснями з творів нашого Великого Кобзаря. Коротко згадаємо про красні виступи на бандурі, Юлі Шулешко та Оксани Черепенко, а на піяно Тамари Сластін. З деклямаціями виступали: Марія Нецюк, Віктор Козачук, Івась Стодець, Андрій Керницький, Наталія Візор, Михайло Недашків, Юрій Андріянів, Оксана Водрук, Андрій Шмоталоха, Ліля Вермонт, Юрій Шулешко, Віктор Гнип. Присутніх було біля 300 людей.

З нагоди потрійного ювілею

Товариство за Патріярхальний Устрій Помісної Української Католицької Церкви в Боффало звеличало Їх Святість Патріярха Иосифа Сліпого Святочними Сходинами, які відбулися дня 26-го лютого 1978 р. Святкування були пов'язані із трьома ювілеями: з 60-літтям священства, з днем народження і 15-річчям звільнення Їх Святости із большевицької неволі. Перед Святочними Сходинами був відслужений Молебень в намірення Ювілята. Молебень відслужив запрошений на цю урочистість о. крилошанин д-р Микола Комар — парох церкви Святих Кирила й Методія в Ст. Кетерінсі, Канада і голова Світового Священичого Т-ва Св. Андрея. Молебень відслужено в каплиці школи св. о. Миколая. Отець д-р Микола Комар був також доповідачем на Святочних Сходинах, що відбулися безпосередньо після Молебня в авдиторії цієї ж школи.

Святочні Сходини, у яких взяло участь біля 80 осіб, відкрив голова Товариства інж. Михайло Пікас. Привітавши о. д-ра Комаря і зібраних гостей, між якими були й члени такого ж Товариства із сусіднього Рочестеру, інж. Пікас звернув увагу на Послання Владики Василя Лостена, в якому Владика доручив священикам відмітити відповідними богослуженнями День Народження Патріярха. (Владика цього титулу не вжив — прим. М.Л.).

Доповідь о. д-ра Миколи Комаря — слід підкреслити — припала всім присутнім до серця. Шановний доповідач, змалювавши Патріярха Иосифа як велетня нашої доби, торкнувся також і патріярхальних справ.

З нагоди цих святкувань вислано до Блаженнішого Патріярха привітального листа з підписами членів Управи і присутніх на залі гостей.

Годиться ще згадати про труд мистця Мар'яна Борачка, проф. Олександра Бережницького і Оксани Бережницької, які зайнялися влаштуванням виставки видань і документів — зв'язаних із патріярхальним рухом.

Оформленням провізоричної сцени зайнявся мистець Мар'ян Борачок при технічній допомозі Онуфрія Білоголовського. На цій сцені приміщено образи трьох постатей: Патріярха Иосифа (посередині) і св. апостолів Петра і Павла (по боках). Образи малював Мар'ян Борачок.

Святочні Сходини закінчено піснею „Боже, вислухай благання", що її проспівали всі присутні.

По Сходинах була подана перекуска — приготована панями: Параскою Сметанюк, Анною Ганицькою і Василиною Осташук.

Михайло Лоза

Василь Шарван переобраний...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

вдоволенням і гордістю, що Боффалівська українська громада являється одною з найкращих українських громад в ЗСА. Про неї знає українська спільнота не тільки на американському континенті, але і в Европі, і в Австралії. Своїми додатніми прикметами наша громада здобула собі пошану в інших національних групах м. Боффало, а також і серед всього американського загалу міста та повіту. Всі імпрези, що їх влаштовано в звітному часі, стояли на високому рівні. Рідна школа, яка працює під патронатом УККА, матеріяльно забезпечена (докладніший звіт про Рідну Школу був поданий окремо). Редакційна праця відносно Історії українського поселення в Боффало й околиці — завершена і книжка буде віддана до друку.

Допомогова Секція, яка існує при УККА уже 25 років, несе допомогу (згідно із своїм статутом) особам і установам, що знаходяться поза межами ЗСА — переважно в Німеччині, Південній Америці, а також у Австрії, Італії, Югославії, Бельгії, Франції і Польщі. За ввесь час свого існування (по кінець 1977 року) Д.С. виплатила за рахунок допомог 68,570.38 дол. В 1977 році Д. С. розпоряджала сумою 4.099.45 дол. З тієї суми видано протягом року 3,217 дол. До сальда з 1977 року — 882.09 дол., слід додати нові фонди, придбані уже в 1978-му році — в сумі — 2,276.26 дол. Ці гроші придбано дорогою збірки під гаслом „Діти — дітям" (1,169.05 дол.) і влаштуванням балю дебютанток (1,107.21 дол.). Згадані фонди є — очевидно — джерелом для дальших допомог.

Звіт секретаря подав д-р Михайло Лоза. Звітував він за себе, — як секретаря в українській мові, і за Дашу Процик, — як англомовного секретаря. З Відділу УККА вийшло 3279 листів, в тому числі багато стандартних. Відділ одержав в тому часі 63 письма.

Образ фінансової господарки за звітом д-ра Богдана Гарасима такий: до каси УККА протягом звітного часу вплинуло 16,354.-40 дол. Видатки склали суму 14,846.59 дол. Сальдо: 1,507.81 дол. Крім того, Відділ має ощадності в сумі 2,016.23 дол.

Збіркою УНФонду займалися референти: Василь Пристайко і Дмитро Мацьків. Зібрано 4,526.00 дол., в наслідок чого Відділ отримав 6-те місце. Платників було 257.

Згідно із звітом мґр Данусі Хутко, Рідна Школа має 75 учнів. Матуральний іспит відбудеться при кінці квітня 1978 р. При школі існує Батьківський Комітет, який опікується школою.

Господарський референт Андрій Петришин був, так сказати б, правою рукою голови при влаштовуванні імпрез, а особливо Українсько - Американського Дня. До його обов'язків належить також завідування інвентарем УККА. В ході дискусії виявлено потребу створити в Боффало „Суспільну Опіку". З огляду на те, що Контрольна Комісія не мала жадних поважних застережень відносно праці Екзекутиви. Загальні Збори визнали працю задовільною і уділили Екзекутиві абсолюторію.

Обрана на початку Загальних Зборів Номінаційна Комісія — з д-ром Андрієм Дякуном на чолі — пред'явила Загальним Зборам листу кандидатів до нових керівних органів (Екзекутиви, Суду і Контрольної Комісії), на яку Збори погодилися майже одноголосно (одна особа здержалася від голосування). Склад новобраних Керівних Органів такий:

Василь Шарван — голова УККА, Відділ Боффало (7-ма каденція); о. д-р Павло Івахів і д-р Андрій Дякун — заступники голови; д-р Михайло Лоза і Даша Процик — секретарі; д-р Богдан Гарасим — скарбник; Ярослав Купчик — фінансовий секретар; мґр Іван Ріжко, Христина Стасюк і Стефан Шишка — організаційно - програмова комісія; мґр Діяна Хутко — референт Рідної Школи УККА; Василь Пристайко і Іван Коман — референти Національного Фонду; Оксана Бережницька, д-р Олександра Правак, д-р Роман Топольницький, д-р Олексадер Плешкевич, мґр Петро Пуцак, Тадей Михаськів і Андрій Петришин — вільні члени. Контрольна Комісія: Богдан Мороз, інж. Корнель Дзюба і Онуфрій Білоголовський. Товариський Суд: мґр Маріян Морозевич, д-р Ігнатій Метіль і Юліян Коссовський.

Позитивну працю Відділу відмітила Головна Канцелярія УККА спеціяльним привітальним листом з приводу Загальних Зборів.

Зворушливим моментом було вручення почесних грамот, якими Головна Екзекутива нагородила референтів УНФонду — Василя Пристайка і Дмитра Мацькова за їх віддану працю, — та Українську Щоденну Радіо-програму Василя Шарвана, яка постійно служила Відділові УККА в усіх його справах, в тому і справі УНФонду.

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ ЧОТИРЬОХ УСТАНОВ

Філядельфія, Па. — В суботу, 15-го квітня ц. р., о год. 3:30 по полудні в залі Спортового Товариства „Тризуб" при 4932 Н. Брод вулиця відбудеться заходами Наукового Товариства ім. Шевченка, Товариства Українських Інженерів Америки, Українського Лікарського Товариства і Товариства Українських Ветеринарних Лікарів Наукова Конференція на тему: „Генетична інженерія". У програмі братимуть участь: д-р О. Черник — відкриття; д-р З. Черник — доповідь „Підстави генетики і ДНК"; д-р Р. Максимович — „Механізм перещеплення генів"; д-р Ю. Ісаїв — „Клінічні перспективи спадкових недуг"; д-р Л. Кушнір — „Дієтична патогенеза схізофренії" і інж. Е. Филипович — закриття. Модератором конференції буде д-р Я. Заліпський; панеліст — д-р І. Куйдич.

ЦЕРКОВНЕ ТОРЖЕСТВО В СИРАКЮЗАХ

Сиракюзи (Н. Н.) — Архиєрейське посвячення новопомальованої української католицької церкви св. Івана Хрестителя у Сиракюзах, Н. Й., довершить Владика Василь Лостен, єпископ Стемфорду, 30-го квітня 1978 р. о годині 4-ій по полудні в асисті багатьох священиків. Душпастирі і Церковний Комітет запрошують парафіян, прихильників і приятелів.

Доповідь про Універсали УЦР в світлі конституційного права

Заходом Правничої Комісії Історично - Філософічної Секції НТШ-а та Товариства Укр. Правників у ЗСА в циклі правничих доповідей, 15-го лютого ц.р. доповідав голова ТУП у ЗСА д-р Володимир Савчак на тему „Універсали Української Центральної Ради в світлі конституційного права". Цикл правничих доповідей розпочато 4-го січня 1978 року виступом проф. д-ра Богдана Цюцюри з Сент Меріс Університету в Галіфаксі, Канада, на тему „До історії змагань за політичну емансипацію галицьких українців", що її попередили інауґураційні виступи голови НТШ в ЗСА проф. д-ра Ярослава Падоха та голови ТУП у ЗСА д-ра Вол. Савчака. Доповідь д-ра Вол. Савчака була другою з черги того циклу. Доповідач підкреслив конституційно правний моменти з приводу відродження Української Держави, як абдикацію царя з 15-го березня 1917 р., що витворило конституційно - правну порожнечу. Тимчасове правительство ждало скликання зборів, зберігаючи „імперію без імператора". Іншим руслом пішли революційні події на Україні, де українські національні настрої дали поштовх до різних з'їздів в Києві, як також до скликання Всеукраїнського Національного Конґресу — 18-21 квітня 1917 р., на якім порушено політично-устроєві справи. Перший Універсал Центральної Ради з 10/23 червня 1917 р., Другий Універсал з 3/16 липня 1917 р., як також Третій Універсал займалися автономією України й федерацією України з Росією. Третій Універсал визначує характер й устрій Української Держави, в самій назві Українська Народна Республіка. Автор слушно підкреслив юридично державно правне відношення України до Московії, зокрема коли після абдикації царя, Переяславський договір гетьмана Б. Хмельницького в московським царем з 1654 р. про військовий протекторат України проти Польщі, внаслідок якого Москва окупувала Україну століттями, став нечинним. Україна пірвала всі зв'язки з Москвою, й коли б була більша національна свідомість українського народу, то проголошена аж Четвертим Універсалом 22 січня 1918 р. Українська Самостійна держава могла б утриматися й існувати.

Автор докладно проаналізував всі чотири універсали з точки погляду науки конституційного права, в аспекті федералістично-автономістичнім та самостійницьким. Після доповіді вив'язалася цікава дискусія й вияви признання для прелеґента, який своєю доповіддю здобув більше зацікавлення до державницького самостійних концепцій нашої громади. 10 травня ц.р. відбудеться доповідь судді д-ра Івана Новосівського про Нову Совєтську Конституцію. Доповіді відбуваються для ширшої публіки в Пластовім Домі в Ню Йорку від год. 6-8:30.

д-р Ол. Соколишин
чл. НТШ і ТУП в ЗСА

Свято Державности у Вілмінґтоні

Святкування 60-ої річниці проголошення відновлення Української Держави розпочалося у стейті Делевар проголошенням урядової проклямації і Богослужби.

В неділю, 29-го січня ц.р. в залі Вільмінґтонської Музичної Школи відбувся святочний концерт, оформлений нашою відомою сопрано Марією Ясінською-Мурованою, з участю ансамблю бандуристів „Бурлаки" під дир. Сергія Ковальчука та Українського Студентського Клюбу при Делярському університеті. Після відчитання проклямацій і IV Універсалу, д-р Юрій Пазуняк, адвокат, доповідав на тему українські політичні й правничі змагання у теперішній час. Опісля у мистецькій частині промовляли до англомовної публіки студент Андрій Білон-Білецький про значення Акту 22-го Січня, а студентка Ірина Книгницька про сучасну жінку в боротьбі за незалежність з чудово інтерпретованими рецитаціями.

„60 Літ" — Переяславця прегарно деклямував Ігор Шеремета, а Оксана Шеремета гарно передала вірш Ірини Сеник: „Вечірний Київ".

Ансамбль бандуристів „Бурлаки" зі своїм невтомним дир. Сергієм Ковальчуком виказав високій рівень своїм інструментальним виконанням „Гетьманського Танку" — Г. Китастого, а опісля і виконанням в'язанки пісень.

Гарно підібраними піснями: „За Тебе Україно" — Щурата-Людкевича, „І вн покинули" — О. Олеся — К. Стеценка, „Жита" — О. Олеся — А. Гнатишина, і „Пісня" — Г. Чупринки — А. Гнатишина, виконаними з майстерними нюансами чудовим сопрано Марії Ясінської очарували присутніх високою музичною культурою.

Академію закінчено мелодеклямацією „Любіть Україну", сл. Сосюри, муз. Фоменка, укладу Марії Ясінської-Мурованої з її участю, та участю студентів: Лідії Білон-Білецької, Андрія Білон-Біленського, Уляни Гарванко, Ірини Книгиницької Левка Корженівського, Марка Мурованого, при акомпаньяменті знаменитої п. Дорис Колман.

Співом національного гимну закінчено відзначення Свята Державности з участю парохів обох наших Церков і численних учасників. Мистецьке оформлення свята п. Марії Ясінської-Мурованої, а парох Укр. Правосл. Парохії о. Павло Гринишин очолював репрезентації нашої громади в посадника міста. Свято відбулося заходами й під патронатом місцевої Філії УККА.

О.С.

Український День в Стемфорді

Передача нагород учням у Стемфорді (зліва): Юліян Осадца, о. д-р Ярослав Любачівський, о. ректор Лев Моско, Митрополит Йосиф Шмондюк, Александер Пришляк, Гаврилюк Павло, Шатинський Теодор, Островський Олег, Петро Йовик, Владика Василь Лостен, інж. Александер Пришляк

Дня 5-го березня 1978, відбувся в Вищій Школі св. Василія в Стемфорді восьмий з черги Український День. Цього року присвячений Кобзареві Тарасові Шевченкові.

Програму дня розпочато Архиєрейською Святою Літургією, що її відправив Владика Василь у співслуженні о. ректора Лева Моско, та о. д-ра Мирослава Любачівського.

Проповідь виголосив Владика Василь. Він закликав звільнитися від злого духа, який провадить до упадку, здичавіння моралі та безвір'я. Звернув увагу на важливість наших шкіл в Стемфорді, завданням яких є виховувати нашу молодь на побожних членів Української Католицької Церкви, та совісних громадян, а заразом на щирих і вірних синів українського народу. Завдяки вашій співпраці благословення Боже спочине на ваших родинах. Господь благословитиме ваших дітей, а Його Боже Провидіння і всесильна праця допомагає народові в осягненні волі, щоб він вкінці став господарем на своїй рідній землі.

Опівдні відбувся спільний обід в просторій авдиторії ,де зібралося біля триста осіб. Свято відкрив о. ректор Лев Моско. „Мені як ректорові Семінарії є надзвичайно приємно відкрити оцей восьмий з черги Український День. З усіх справ, що є спільними всьому людству, без сумніву найціннішим для усіх є любов до свого рідного краю. Хоча кожний з нас уважає Америку за свою прибрану Батьківщину, то все таки особливе місце в нашому серці займає Україна. Тому ми продовжуємо українські традиції, співаємо українські пісні, танцюємо українські танці. Україна сниться нам у наших снах, ми сумуємо і плачемо в днях її горя. Ми молимося за наших братів, що за Україну віддали своє життя, та молимо Бога за кращу долю для тих, що тепер терплять за неї. Вільна Україна це не є нездійснима мрія, але тут потрібне не тільки бажання, але в тому напрямі ми повинні спрямувати усі зусилля і працю. Одним із позитивних діл, за що вам належиться признання — це ваша постійна підтримка нашої Семінарії, яка полягає в першу чергу в тому, що ви посилаєте своїх синів сюди на науку. Вам належиться вдячність за те, що ви зі зрозумінням справи на заклик свого Єпископа, підтримуєте нашу Семінарію. Ми, оцінюючи ваше довір'я, стараємося виховати наших молодих хлопців на здорово думаючих, повних ініціятиви і посвяти для нашого українського народу і нашої Церкви священиків і мирян. Складовою частиною виховного процесу, щоб зберегти нашу спадщину — це наука української мови, історії і культури, як головних предметів.

Відповідальним за цю українську програму в нашій школі є людина, яка цілковито себе посвятила цій справі. Він все є повни посвяти і то як для студентів, так і для родичів та своіх товаришів учителів. Це особа, якої доброта серця і любов до людини, як людини, може бути прикладом для нас усіх. Його спроможність і захоплення до навчання молоді є справжнім даром. Ця віддана особа — це проф. Роман Романишин, не тільки для мене, але для усіх студентів став перлиною і то перлиною великої вартости. З моєю вдячністю за усі старання я передаю ведення програми її творцеві проф. Романові Романишинові".

Професор Романишин подякував о. ректорові, та в своєму слові сказав, що за виховання дітей батьки несуть відповідальність перед Богом, перед своєю нацією і перед своєю совістю. Далі він сказав, що наша школа цього року обходитиме 45-ліття існування. Із цієї школи вийшли великі люди як Владика Ярослав, Владика Василь та сам о. ректор Моско, і багато священиків і великих і чільних людей, та подякував батькам, що вони прислали своїх синів до своєї школи, яка вщепить любов до Бога і України.

Опісля професор Романишин представив головний стіл, при якому сиділи увесь склад жюрі: о: д-р Мирослав Любачівський, інж. Александер Пришляк, п. Юліян Осадца.

У той час завітав на залю Митрополит Йосиф, якого привітала ціла заля. Опісля Романишин представив священика, який своє життя посвятив для Бога, а працю для української молоді, який став душею нашої школи, а саме о. ректора Лева Моско. Опісля перший раз представив колишнього студента цієї школи, а тепер опікуна Владику Василя, якого заля привітала ставанням з місць.

Програма складалася з трьох частин: у першій був виступ Шкільного Хору під керівництвом проф. Александра Берника, які почали свято „Заповітом", а далі гарно виконали дві пісні „Думи мої" та „Садок вишневий".

Другу частину виповнила спільна деклямація 14-ох студентів, якими провадили їх товариші Александер Пришляк і Павло Гаврилюк. Цей монтаж поодиноких поем та віршів усі учні дуже гарно виконали. Це був дійсно „Поклін Великому Кобзареві".

У третій частині відбулися змагання в доповідях на тему Тарас Шевченко, та народні танці під проводом інструктора Володимира Уздейчука.

У змаганнях брали участь вісім студентів, якими провадив проф. Романишин. Жюрі не могли обмежитись до трьох нагород, бо усі учні дуже добре опрацювали свої промови, та ще краще їх виголосили. В деяких з них можна було завважити завдатки на добрих проповідників, другі говорили переживаючи, а в усіх можна було помітити, що вони вірили в це, про що говорили.

Це був дійсно Український День, на який заслужив собі у нашої молоді наш Батько Тарас. Відчувалося, що сила Шевченкового слова не пішла на марно. На прохання Владики Василя, нагороди для учнів роздав сам Митрополит і при тому виголосив дуже повчаючу промову. Владика Йосиф підкреслив велич нашого пророка Тараса Шевченка, який з бідного хлопчини - сироти з Божого Провидіння виріс на генія і провідника народу. Звернув увагу на силу Шевченкового слова та даючи це як приклад взивав усіх уживати силу цього слова в обороні правди на землі. При цьому підкреслив важливість виховання молоді в українському і релігійному дусі. Тут Митрополит склав признання проф. Р. Романишинові, що має такий великий дар вщепити в серцях молоді любов до всього, що українське, а головно до української мови. „Пан проф. Роман Романишин це направду перлина у нашій школі і то перлина дуже дорогоцінна", — сказав Владика.

Першу нагороду одержали: Олександер Пришляк і Павло Гаврилюк, другу — Павло Вергун і Теодор Шатинський, третю — Олег Островський і Петро Йовик, а признання одержали Іван Блищ та Петро Теребух. Нагороди вирізьбив сам п. Романишин. На кінець префект студентів Теодор Шатинський вручив проф. Романишинові подарок з висловами вдячности за його труд, повну посвяти виховну працю над учнями Вищої Школи в Стемфорді. Це була дуже зворушлива хвилина і сльози вдячности покотилися з очей батьків та присутніх гостей.

Усі учні, що брали участь в цьому святі, включно з хором і танцювальною групою, зробили на присутніх надзвичайно приємне і позитивне враження під кожним оглядом. Вони повні життя та охоти до праці і науки, захоплені словами нашого Пророка виявила велику пошану до нього та дійсно щиру любов до всього, що рідне - українське. Треба знати, що майже половина учнів, що прийшли до Стемфорду, зовсім не знала української мови і за так короткий час так чудово виголосила свої вірші. Вірші виголошені в такому порядку: Александер Пришляк, Михайло Витиш, Юрій Савчин, Марко Шафран, Михайло Галко, Петро Семчук, Стефан Данів, Стефан Дульнявка, Юрій Кащак, Ярослав Юрчак, Андрій Гаврилюк, Роман Пришляк, Роман Плако, Павло Братах, Павло Гаврилюк.

На кінець проф. Романишин подякував Митрополитові Йосифові, Владиці Василеві, о. ректорові Л. Моско, проф. А. Берникові, В. Уздейчукові та жюрі — о. д-рові Я. Любачівському, інж. А. Пришлякові, Юліянові Осадці, усім батькам та гостям.

Велика шкода, що лише триццять сім молодих наших юнаків користають із нашої школи. Вірні Української Церкви бажають, щоби провід нашої школи в Стемфорді дальше розвивав і поширював ідею виховання нашої молоді в дусі Тараса Шевченка, а всі батьки, члени нашої Церкви, дали змогу своїм дітям скористати з такого доброго і корисного релігійно-національного виховання.

Проф. Р. Романишин разом із своїми учнями дав ще один доказ, що в кого є любов до рідної Української Церкви і свого народу, а має добру волю і бажання, то він дуже лігко може вивчити українську мову. А це зміцнює нашу віру, що ми можемо задержати свою Церкву на еміґрації в українському дусі та з українською мовою, з усіми її прекрасними традиціями і рідним обрядом. Треба собі поставити як наш святий обов'язок перевести це в діло. Тоді за словами Т. Шевченка: Забудеться срамотна давная година, і оживе добра слава, Слава України".

О. П.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 14-го КВІТНЯ 1978 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371-ий Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі в Ірвінґтоні, Н. Дж. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — Стефанія Стеців, гол., Вол. Шпирка, заст. гол., Леся Назарук, кас., Ю. Баранюк, фін. секр.

НЕДІЛЯ, 16-го КВІТНЯ 1978 р.

ПАРМА, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. Ів. Франка 334 Відд., о год. 12:30 по пол., в домі фін. секр. при 3324 Торрінгтон вул., Парма, Огайо. — Б. Задорецький, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 16-го КВІТНЯ 1978 р.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64 Відд., о год. 2-ій по пол. у Вінярського. Проситься чл. прибути. — Управа.

ТАРЗАН, Ч. 7930. Цікаве відкриття

Виконуючи наказ Тарзана, відважний малий Нкіма скаче по відкритому летовищі до лісистого терену на другому боці...

...Далі нема жадних живих істот...

Раптом промені сонця пробиваються крізь листя дерев і виявляють: „Ска, хижу птицю!"